

ע"פ 562/22 - סוהיל יחיא נגד מדינת ישראל, מתלוננים

בבית המשפט העליון

ע"פ 562/22

לפני: כבוד השופט ש' שוחט

המערער: סוהיל יחיא

נ ג ד

המשיבים: 1. מדינת ישראל
2. מתלוננים

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי
נצרת-בת"פ 56812-05-18 מיום 11.01.2022
שניתן על ידי השופט ג' אזולאי

תאריך הישיבה: ל' בשבט התשפ"ב (1.2.2022)

בשם המערער: עו"ד וליד גאנם

בשם המשיבה 1: עו"ד עינת גדעון

החלטה

בקשה לעיכוב ביצוע גזר הדין שניתן על-ידי בית המשפט המחוזי נצרת בת"פ 56812-05-18 (כב' השופט ג' אזולאי), ביום 11.1.2022, עד להכרעה בערעור.

רקע

1. המבקש, סוהיל (ראיד) יחיא, הורשע לאחר ניהול הליך הוכחות, בשתי עבירות של חבלה בכוונה מחמירה,

עמוד 1

נשיאת נשק שלא כדין ובעבירה של שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיפים 329(א)(1), 144(א) רישא, 144(ב) סיפא ו-244 לחוק העונשין, התשל"ז-1997, בהתאמה. על המבקש נגזרו העונשים הבאים: 7 שנות מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו; מאסר מותנה; קנס בסך של 5,000 ש"ח או חודשיים מאסר תמורתו. כן חויב בתשלום פיצויים בסך של 50,000 ש"ח, לכל אחד משני המתלוננים.

2. המבקש הגיש ערעור על הכרעת הדין ולחלופין על חומרת העונש. בד בבד הגיש בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל. זו הבקשה שלפני (להלן: הבקשה).

3. כעולה מכתב האישום המתוקן, ביום 10.5.2018, בצהרי היום, נסע נואף חבשי ברכבו - רכב מסוג טנדר איסוזו, יחד עם אחיו, נור חבשי, סמוך לחלקה ששייכת למשפחת המבקש, שממוקמת ליד הכפר איכסאל. באותה העת, נסע בטרקטור בחלקה, בנו של המבקש, עבד אלראוף יחיא. במהלך הנסיעה, פגע עבד, בטעות, באיסוזו וגרם לנזק. על רקע הפגיעה, ניטש ויכוח בין נואף לעבד, ולאחר מספר דקות הגיעו למקום גם המבקש ואביו, ראוף יחיא. בין הנוכחים התגלע ויכוח סביב השאלה האם בני משפחת יחיא יפצו את נואף בגין הנזק שנגרם לאיסוזו, אם לאו. בשלב כלשהו עזב המבקש את המקום, ומשראו זאת נואף ונור, עזבו אף הם את המקום.

4. כעבור מספר דקות, התקשר המבקש לנואף ובין השניים התנהל ויכוח סוער וקולני, אשר בסופו אמר המבקש לנואף "אם אתה גבר, תפגוש אותי בחלקה". בשלב זה, נסעו נואף ונור לחלקה וסמוך לאחריהם הגיעו למקום בני משפחה נוספים וביניהם, בנו של נואף, אדהאם חבשי. בני משפחת חבשי פגשו תחילה בחלקה את ראוף, אבי המבקש ושוחחו עמו על עניין הפגיעה. בו בזמן, הצטייד המבקש באקדח ובתחמושת מתאימה, מבלי שהיה ברשותו אישור לכך על-פי דין. המבקש הגיע לחלקה בנסיעה מהירה וירד מהרכב במרחק של כ-20 מטרים מהמקום בו שהו בני משפחת חבשי. נואף, שהבחין במבקש, התקרב לעברו, אז שלף המבקש את האקדח, כיוון אותו לעבר נואף, וירה לעברו מספר יריות במטרה לגרום לו לחבלה חמורה. קליע אחד פגע בו באזור האגן וחדר לשק האשכים. כתוצאה מכך, נפל נואף על הארץ בעודו מדמם וחבול. אדהאם שהתקרב לעבר אביו, נואף, ספג אף הוא מספר יריות שנורו לעברו במטרה לגרום לו לחבלה חמורה. קליע אחד פגם ברגלו השמאלית של אדהאם וגם הוא נפל על הארץ בעודו מדמם וחבול. בשלב זה שב המבקש אל רכבו ונס מהמקום עם הנשק.

5. בני משפחת חבשי, אשר נכחו בזירה בעת האירוע, הבהילו את נואף ואדהאם לבית החולים העמק, שבעפולה. נואף אושפז בבית החולים כשנשקפת סכנה לחייו והוא נזקק לטיפולים רפואיים שונים כתוצאה מהירי והפגיעה הקשה שנגרמה לו. אדהאם הובהל אף הוא לבית החולים כשהוא סובל משבר פתוח בפיבולה ומחבלות נוספות. במהלך אשפוזו, עבר אדהאם שני ניתוחים והקליע הוצא מרגלו. לאחר שהמבקש נמלט מהזירה, הוא שהה בבית קרוביו מספר ימים, וזאת למרות שידע כי הוא דרוש לחקירה וכי כוחות משטרה מחפשים אחריו.

6. בתשובתו לכתב האישום המתוקן, כפר המבקש במיוחס לו. המבקש הודה, כי בנו עבד עם טרקטור בחלקה ופגע, בטעות, באיסוזו שבה נסעו נואף ונור. המבקש טען, כי אביו, ראוף, הציע לפצות את נואף על הפגיעה ברכב באמצעות שתי חבילות קש. המבקש לא הכחיש את עצם ההגעה לחלקה יחד עם אביו בפעם הראשונה עם קרות התאונה, ואף לא הכחיש, כי שב לשטח החלקה בפעם השנייה עם הגעת בני משפחת חבשי. עם זאת, המבקש הכחיש כי החזיק באקדח, וטען כי לא ירה באיש. לטענתו, הוא איום על-ידי שני המתלוננים והעדים שנכחו במקום, אשר החזיקו בכלים משחיתים ורק בנס הצליח להימלט מן המקום ללא פגע. המבקש טען בהקשר זה, כי היה לבד במקום מול

חבורה שמנתה כ-10 אנשים ושמע באותה העת קולות של ירי. לדבריו, לא ידע באותה העת מי ירה ומי נפגע מאחר שהיה במנוסה.

7. בהכרעת הדין, דחה בית המשפט המחוזי את גרסת המבקש ומצא כי טענותיו "נטולות כל היגיון" ו"אינן מתיישבות עם חומר הראיות". עוד קבע בית המשפט המחוזי, כי "הגרסאות הסותרות שעלו אצל חלק מעדי התביעה אינן יורדות לשורש המחלוקת" וכי "שני הצדדים ניסו 'לנפח' ולהגזים בתיאור העובדות ואף לעיתים לסלפן". בית המשפט המחוזי הדגיש, כי **"כל עדי התביעה אשר נכחו בזירה ראו את הנאשם מחזיק נשק בידו ויורה לעבר הנפגעים"** - בנוסף לעובדות שאינן שנויות במחלוקת ובכלל זה עימות קודם בין הצדדים, הימצאות הנאשם בזירת האירוע ואי-התכחשות לשמיעת יריות במקום" (ההדגשה הוספה - ש' ש').

8. עוד נקבע בהכרעת הדין של בית המשפט המחוזי ביחס לגרסתו של המבקש, כי "מעדותו עולות סתירות ותהיות רבות באשר למה שאירע באותו היום והסבריו לא הגיוניים, נטולי כל בסיס ואחידה במציאות ואין בגרסתו כדי להפריך את הטענה שהוא זה שירה בנפגע כי לחזקה". כך למשל, תחילה העיד בחקירה, כי בני משפחת חבשי הם אלו שירו אחד בשני ומכאן הפגיעה שנגרמה למתלוננים, ולאחר מכן, במהלך החקירה הנגדית העיד, שאיננו יודע מהיכן הגיע הירי וכי הוא "לא מאמין שהירי יצא מהם". עוד הדגיש בית המשפט המחוזי, כי אביו של המבקש, שאין חולק כי היה עמו בשטח החלקה בעת האירוע, לא מסר עדות מטעמו במהלך המשפט. בנוסף, קבע בית המשפט המחוזי, כי ייתכן והיו מחדלי חקירה וכשלים מסוימים באופן ניהול החקירה, ברם אלה אינם יורדים לשורש הרשעת המבקש, ומכל מקום אין בהם ממילא כדי לפגוע או לקפח את הגנתו, או להעלות ספק סביר בדבר אשמתו.

9. לבסוף, קבע בית המשפט המחוזי, כי האירוע שנדון לפניו הוא אירוע אלים, מהיר ודרמטי ואין מצופה כי עדותם של המעורבים והעדים תהיה אחידה באופן שמביא לידי "מארג עובדתי מלא, חף משגיאות". בית המשפט המחוזי היה ער לסתירות הרבות בגרסאות עדי התביעה ועדי ההגנה, ובמכלול הדברים הגיע לכלל מסקנה, כי יש להעדיף את גרסת המתלוננים על פני גרסת הנאשם בעניין זהות היורה. חיזוק נוסף למסקנתו האמורה מצא בית המשפט המחוזי בכך, שהמבקש נמלט למשך מספר ימים לאחר האירוע - התנהגות אשר יש בה כדי להעיד על אשמתו. כך לדברי בית המשפט המחוזי "כשאדם מותקף ומאויים ואף היה עד לירי וסביר להניח שנפגעו אנשים, עליו להזעיק משטרה או לפחות לגשת אליה. במקום זאת נמלט הנאשם במועד האירוע בתואנות שונות - רצה להירגע, הייתה לו עבודה, פוביה מהמשטרה ועוד".

טענות המבקש

10. המבקש סבור כי סיכויי הערעור להתקבל טובים המה. המבקש מלין על כך שבית המשפט המחוזי ביסס את הכרעתו על עדויותיהם של עדי התביעה - כולם בני משפחת המתלוננים. לטענתו, שגה בית המשפט המחוזי משנתן משקל רב לעדויות אלה חרף הסתירות המהותיות שדבקו בהן והכוונה הברורה להפילן. המבקש מצביע בהקשר זה על סתירות בעדותו של נואף וכן על כך שנמצא לטענתו, כי חתימתו של אדהאם על גבי העדות הייתה מזויפת. עוד מצביע המבקש על סתירות ושקרים בעדויותיהם של מוחמד חבשי, עלי שלבי ואחמד שלבי. אשר לסתירות שדבקו בעדותו-שלו, טוען המבקש, כי הסתירות נגעו אך ורק לגבי העדות שמסר בנוגע למיקומו של אביו בזירת האירוע. מכל מקום סבור המבקש, כי ניתן לסתירה זו הסבר מניח את הדעת, וכי ממילא לא די בסתירה האמורה כדי להוביל להרשעתו. המבקש מוסיף וטוען, כי בית המשפט המחוזי לא נתן את המשקל הראוי למחדלי החקירה שאירעו בעניינו, ובהם חקירה פורנזית

חלקית ושגויה, איבוד מוצגים חשובים ואי-חקירת עדים רלוונטיים שנכחו בזירת האירוע.

11. המבקש מצביע גם על נסיבות נלוות שמצדיקות היעדרות לבקשתו: עברו הפלילי הנקי ועל כך שזהו המעצר הראשון בחייו; המבקש מציין לחיוב את התנהגותו במהלך ניהול המשפט, על כך שמשך כ-3 שנים שבהן היה משוחרר בתנאים, לא נרשמה כל הפרה מצדו; המבקש טוען, כי בעקבות המעצר נגרם לו נזק כלכלי רב וכי יש להתחשב בכך שמצבו הבריאותי אינו מן המשופרים; עוד טוען המבקש, כי עצם היותו אדם נורמטיבי, אב למשפחה מרובת ילדים, שמנהל עסק משפחתי, צריכים להיזקק לזכותו ולהצדיק את קבלת הבקשה; לדבריו, המשיבה לא תיפגע כתוצאה מקבלת הבקשה, שכן אם הערעור יידחה, המבקש יתייצב לריצוי העונש במועד מאוחר יותר. לעומת זאת, במידה ותידחה בקשתו לעיכוב ביצוע והערעור יתקבל, חירותו תישלל על לא עוול בכפו.

עמדת המשיבה

12. המשיבה ביקשה להורות על דחיית הבקשה. לשיטתה סיכויי הערעור נמוכים, שכן עיקר הערעור מופנה כלפי ממצאי עובדה ומהימנות, אשר קיבלו מענה מפורט ומנומק בפסק הדין של בית המשפט המחוזי. עוד ציינה המשיבה, כי יש להתחשב בכך שהמבקש הורשע בעבירות חמורות, שבגין נגרם נזק כבד למתלוננים. המשיבה הצביעה על כך שאבי המבקש, אשר היה עמו בעת האירוע, מסר עדות במשטרה שסתרה את גרסת המבקש, וכי חרף הסתירה האמורה, ההגנה בחרה שלא להעיד את האב במהלך המשפט. לשיטתה של המשיבה, עניין זה כשלעצמו 'אומר דרשני' ומאשש את אי-המהימנות והסתירות שנמצאו בגרסתו של המבקש. עוד הוסיפה המשיבה, כי יש לזקוף לחובתו של המבקש את הימלטותו למשך מספר ימים לאחר האירוע, למרות שידע אודות החקירה שנפתחה נגדו, וכן את הרשעתו בעבירה של שיבוש מהלכי משפט.

דיון והכרעה

13. לאחר שעיינתי בבקשה, בהכרעת הדין של בית המשפט המחוזי, ושמעתי את הצדדים בדיון שנערך לפני, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

14. נאשם שהורשע ונגזר עליו עונש מאסר בפועל, יחל בריצוי עונשו באופן מידי ואין בהגשת ערעור כדי להצדיק עיכוב ביצוע גזר הדין. זה הכלל. עם זאת, לבית המשפט מסור שיקול דעת לעכב את ביצוע העונש, במקרים שבהם הדבר נדרש כדי למנוע פגיעה בזכויות הנאשם במידה העולה על הנדרש, בין היתר, תוך בחינת השיקולים הבאים: חומרת העבירה ונסיבות ביצועה; אורך תקופת המאסר שהושתה על המבקש והמועד הצפוי לדיון בערעור; טיב הערעור וסיכויי הערעור; עברו הפלילי של המבקש והתנהגותו במהלך המשפט; נסיבותיו האישיות של המבקש (ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241, 277-283 (2000)).

15. עיקר טענותיו של המבקש בערעור מופנות נגד קביעותיו של בית המשפט המחוזי בדבר מהימנות עדים וממצאי עובדה. מכאן, גם טענותיו בבקשה לעיכוב הביצוע של עונש המאסר בפועל. אף טענות אלה מכוונות לסיכויי הערעור. משכך אין לי אלא להידרש לסיכויי הערעור באספקלריה של הבקשה שלפני, בקשה לעיכוב ביצוע.

מבלי לטעת מסמרות, ובזהירות המתבקשת, סבורני כי לפני המבקש עומדת משוכה לא קלה. בית המשפט המחוזי התייחס בהכרעת הדין לסתירות שנפלו בגרסאות העדים מטעם המשיבה, ונימק בהכרעת הדין את האופן שבו מצא לנכון להסתמך על עדויות אלה ביחס לקביעת זהות היורה. לגבי נואף, קיבל בית המשפט המחוזי את עדותו, כי "לנאשם היה אקדח ביד והוא זה שירה ופגע בו ובבנו אדהאם". כך גם לגבי אדהאם, בית המשפט המחוזי קיבל את עדותו, לפיה "הנאשם הגיע לשדה, אביו הלך לכיוונו והנאשם ירה בו, בהמשך הנאשם ירה גם בו". לגבי העד נור שלבי, אחיו של נואף, התקבלה גרסתו, כי "הנאשם הגיע עם רכבו, יצא ממנו וירה לכיוונו עם אקדח שחור". גרסה דומה נשמעה גם על-ידי העד מוחמד חבשי, אח נוסף של נואף, שנכח באירוע, אשר העיד לפני בית המשפט המחוזי פעמיים, שחזר את האירוע במסגרת החקירה המשטרתית ואף נטל חלק בעימות שנערך מול הנאשם במהלך החקירה. בית המשפט המחוזי קבע בנוגע לעד זה, כי "לא נעלמו מעיני הסתירות בגרסתו שלו אל מול גרסאות עדי הראיה האחרים. חרף זאת בדבר אחד נותר עיקש עת שב וציין כי הנאשם הוא שירה במתלוננים". דברים דומים נקבעו גם לגבי עדותו של עלי שלבי, האחין של רעייתו של נואף. כך נקבע כי "על אף הסתירות שנמצאו בחלק מגרסתו, מצאתי את עדותו בתוספת הראיות האחרות בתיק באשר לירי הנאשם לעבר המתלוננים והפגיעה בהם אמינה עליי, שכן סיפר במסגרת עדותו גם דברים שאינם 'משרתים' את גרסת קרובי המתלוננים". באשר לעד אחמד שלבי, אחין נוסף של רעייתו של נואף נקבע, כי "העובדה שאחמד שב וטען כי לא ראה את הנאשם יורה אולם ראה אותו מחזיק אקדח בידו, משדרת מהימנות ומעידה על כנות עדותו. גם טענתו כי ניסה למנוע מנואף להתקדם לכיוון הנאשם, וכי כוונתו של נואף הייתה לתקוף את הנאשם, יש בה כדי להעיד על כך שאין המדובר בעד מגמתי ואין ברצונו להפליל את הנאשם בכל מחיר". על רקע האמור, הגיע בית המשפט המחוזי לכלל מסקנה, כי "על אף הסתירות שהתעוררו בעדויות עדי התביעה [...] **נותרה מסקנה מוצקה אחת והיא שהנאשם ירה לעבר הנפגעים**" (ההדגשה הוספה - ש' ש').

16. באשר לעדותו של המבקש, קבע בית המשפט המחוזי, כי מעדותו עולות סתירות ותהיות רבות ביחס לאירוע מושא כתב האישום, וכן כי הסבריו לא הגיוניים ונטולי כל בסיס ואחיזה במציאות. לא מצאתי בבקשה שלפני ובמסמכים שנלוו לה הסברים מניחים את הדעת לסתירות אלה. גם בדיון שנערך לפני, לא קיבלתי מענה לסתירות האמורות, ובפרט לשאלתי בנוגע לסתירות שנמצאו בין עדות המבקש לגרסה שאביו מסר במשטרה, ולכך שאביו לא מסר עדות במשפט כעד מטעמו.

17. בשים לב לאמור לעיל, משלא שוכנעתי כי טענותיו של המבקש מאירות ב'אור בוהק' את סיכויי הערעור, ובהינתן חומרת העבירות בהן הורשע המבקש ואורך תקופת המאסר שנגזרה בעניינו, סבורני, כי אין בעברו הפלילי הנקי, התנהגותו במהלך המשפט ונסיבותיו האישיות, כדי להטות את הכף לעבר עיכוב ביצוע עונש המאסר.

18. אשר על כן, הבקשה לעיכוב ביצוע נדחת. המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 14.2.2022 בבית המעצר קישון, או במקום אחר על-פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, ז' באדר א' התשפ"ב (8.2.2022).

ש ו פ ט